

PASTÝŘSKÝ LIST **ČESKOBUDĚJOVICKÉHO BISKUPA** **K ZAHÁJENÍ SYNODÁLNÍ CESTY**

(Přečtěte při všech bohoslužbách v neděli 17. října 2021)

Milí diecézané, bratři a sestry v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Minulou neděli zahájil papež František slavnostní bohoslužbou v Římě synodální cestu církve. Dnešní neděli se tato synodální cesta zahajuje i ve všech partikulárních církvích na celém světě; tedy ve všech katedrálách slaví dnes mši svatou biskup spolu se zástupci jednotlivých farností. Svatý Otec je přesvědčen, že Církev potřebuje reformu, uzdravení a oživení. Je totiž patrné, jak se z našich společenství postupně vytrácí živá víra a zapálení pro Krista, ačkoliv bychom měli být rostoucím společenstvím, které vydává přesvědčivé svědectví o Kristu, jenž nás vykoupil a učinil novým stvořením. Našim rodinám, bohužel, chybí mnohdy vitalita k tomu, aby byly živou „domácí církví“, církví v malém. Jsme tedy pozváni k přemýšlení nad tím, co bychom měli dělat, abychom dokázali předávat víru dalším generacím, aby nám nechyběli kněží, a abychom přispěli k rozvoji křesťanské kultury.

Papež František nás všechny volá ke spolupráci, protože všichni jsme spoluodpovědní za církev. Nechce, aby zahájená synoda pracovala jako nějaká konference, z níž vzejde další učený dokument, který skončí v knihovně, ale přeje si, abychom se pokusili, každý na svém místě, o obnovu církve v tom prostředí, ve kterém žijeme. Tomu může napomoci i naše správné a odhodlané vykročení na synodální cestu, která nás začne proměňovat. Papež nám předkládá naléhavé otázky a čeká na naše odpovědi; tyto mají být naším společným dílem.

V současné době jsme nemocní individualismem. Žijeme, přemýšlíme a jsme soustředěni až příliš sami na sebe, a tudíž ani nedáváme dostatečnou příležitost Duchu svatému, aby z nás budoval živé společenství církve. Společná odpověď by se neměla zrodit prosazováním jen toho názoru, který překřičí druhé, ani demokratickým hlasováním, kde se prosadí většina. Jde především o společné naslouchání Duchu svatému.

Prvním krokem by mělo být naše vlastní ztišení a pokorné naslouchání. Jestliže miluji a respektuji toho, kdo mluví, nechám ho s trpělivostí sdělit jeho názor. Když mluví a má jiný názor, snažme se hledat v jeho názoru semena pravdy. Neměli bychom ho umlčet svými vlastními argumenty, ale spolu s ním se snažit dojít k nalezení pravdy. Vzájemná láska a pochopení je podmínkou každého plodného dialogu proto, že je znamením otevřenosti Duchu svatému, který je láska. Chceme-li správně poznávat Boží vůli, musíme být především pokorní, protože jen pokora očisťuje naše názory a pohledy. A podmínky správného poznávání nám velmi konkrétně ukazuje Písmo svaté.

Abychom mohli spolehlivě poznávat Boží vůli v našich životních situacích, je třeba odmítat ducha světa. Mít odvahu se nechat proměnit. V tomto smyslu se nejedná o uzavření se světu, ani rozhodnutí dělat všechno naopak než svět, ale být od světa svobodní a na světě nezávislí, jak nám to připomíná apoštol sv. Pavel: „*Nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale změňte se, obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé*“ (Řím 12,2).

Musíme se znovu učit naslouchat hlasu Ducha Svatého ve svém nitru, ne touhám těla, které vedou k pohodlnosti, lenosti a dalším neřestem. „*Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla*“ (Gal 5,16). Sv. Pavel vyjmenovává plody, které přináší život podle Ducha: „*Ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší*“ (Flp 1,9-10a). Předpokladem správného poznání je tedy láska, protože bez lásky vidíme zkresleně.

Bratřím a sestrám v Kolosech sv. Pavel připomíná, že o poznání Boží vůle je třeba se modlit, protože poznání Boží vůle je dar: „*...nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste dobře poznali jeho vůli*“ (Kol 1,9). Neméně důležitá je pro nás i zkušenost starozákonního proroka Daniela. Ten, když se modlí o dar poznání, dostane ho až po několikátýdenním postu. Zjevuje se mu anděl a říká: „*Od prvního dne, kdy ses rozhodl mít pochopení a pokořit před Bohem, byla tvá prosba vyslyšena a já jsem přišel kvůli tvým prosbám*“ (Dan 10,12). I starozákonní proroci tedy museli v modlitbě a postu dozrát, aby mohli správně porozumět a přijmout Boží poznání.

Drazí bratři a sestry, obnova církve může v našich rodinách začít jen tehdy, když budeme schopni o těchto věcech společně mluvit. Stejně tak to bude v našich farních radách, nebo mezi našimi spolupracovníky. Obnova církve začne ve farnosti, když budeme schopni tímto způsobem řešit i ty problémy, které někdy můžou opravdu tížit. Moudré rozlišení a rozhodnutí samozřejmě vždy náleží představenému, tedy ve farnosti faráři, v diecézi biskupovi, v univerzální církvi papeži. Každý přitom musí respektovat své kompetence a působení Ducha svatého v dějinách. Představený nesmí mít strach udělat rozhodnutí, které je v souladu s církví a uskutečňováním Božího slova v dané situaci.

Milovaní bratři a sestry, zapojme se ve svých farnostech a spolu s kněžími hledejme, zvláště v modlitbě, odpovědi na papežovy otázky. Nepromarněme tuto příležitost, kdy můžeme udělat novou zkušenost živého společenství v modlitbě a vzájemné lásce. Tak budeme mít totiž i podíl na oživení tajemného těla Kristova, jímž je církev.

✠ *Vlastimil, biskup českobudějovický*